PRÍPAD STRATENÝCH SOVÍCH VAJÍČOK

Chýr o detektívnych schopnostiach tchora Hektora sa rozniesol do celého sveta. Nečudo, že ho povolali do Ameriky. Bola to veľmi dlhá cesta, dostať sa až za veľkú mláku, ale len čo sa tam Hektor ocitol, už aj mal plné labky práce. Že čo sa stalo? Koliesko sa polámalo? Možno aj to, no prihodila sa oveľa závažnejšia vec a on jej musel prísť na kĺb. Rozriešiť ju.

„Neslýchané!" rozčuľoval sa bobor americký, druhý najväčší hlodavec na svete. Aj keď vážil dvadsaťpäť kilogramov, od jedu dokázal na tých svojich krátkych nožičkách skákať síce do malej, ale výšky. „Kapybara je zločinec! Nielenže sove ukradla a zožrala dve vajcia, ešte aj mne sa vyhráža, že mi vyšklbe všetky vlasy! Akoby som nejaké mal!" vykrikoval spoza hrádze z lístia, bahna a vetvičiek.

„Že ťa hanba nefackuje, takto ma obviňovať! Klamať! To ty si sove rozdupal vajíčka a potom si ich zožral! Keby som mala veľký a ploský chvost ako ty, tak by som ťa ním vyplieskala, že by ti na hlave narástla hrča ako jablko," rozčuľovala sa kapybara a od zlosti sa rozplakala, až sa jej zmáčala červenohnedá srsť. Stála vo vode pred bobrovým príbytkom a silnými prednými nohami sa zabárala do bahna. „Vylez von, bobor, inak ťa vytiahnem za uši!"

„Čo sa to tam deje? Musím zavolať pomoc," zahúkala sova, keď videla, ako sa tí dvaja hádajú. Zdalo sa jej, že vraveli čosi o sovích vajíčkach, ale ona predsa žiadne nezniesla. No nič, už horšie počuje. To je strašné, keď niekto stráca sluch. Rozprestrela krídla a húkala, čo jej hlasivky stačili. „Pomóóóc, bobor s kapybarou sa bijú! Ide o život!"

Jej zúfalé volanie začul detektív tchor Hektor a rozbehol sa na miesto činu. Bobor s kapybarou sa ruvali, akoby im načisto preskočilo.

„Som najväčší hlodavec na svete, prvenstvo patrí mne! Okamžite sa mi ospravedlň za to, že si ma obvinil z krádeže sovích vajíčok!" kričala kapybara.

Sova si sadla na konár a nechápavo krútila hlavou. Tchor Hektor preniesol pohľad z bitkárov na sovu.

„Kde si mala vajíčka? Na ktorom strome?“ spýtal sa.

„Ja? Ja som nakládla nejaké vajíčka?“ čudovala sa sova a detektív zostal zaskočený.

„Tak čo mám vyšetrovať? Aký prípad sa tu stal? Veď žiadne vajíčka nikomu nechýbajú. A vy dvaja, preč od seba!“

Tchor sa postavil medzi bobra a kapybaru. Aj keď bol malinký oproti tým dvom, poslúchli ho.

„Konečne ste dostali rozum. A teraz sa v mene zákona rozíďte!“ prikázal rázne detektív a spokojne si ľahol do trávy. Po takej dlhej ceste bol vyčerpaný. Zaspal. Prebudil ho krik. *Zase tí dvaja!* pomyslel si.

„Rozdupala si mi hrádzu!“ jedoval sa bobor a sácal kapybaru pred sebou.

„Neurobila som to!“ bránila sa kapybara. „Si klamár! To ty si ukradol sove vajíčka, vystatoval si sa, že si väčší a mocnejší ako ja, a ešte si ma aj obvinil, že som ti zničila hrádzu. Som múdrejšia, ustúpim.“ A naozaj ustúpila, aj o krok dozadu. Spadla a doudierala si kolená.

„To treba vyšetriť. Objasniť a vysvetliť!“ rozhodol tchor Hektor a ani nemusel vytiahnuť lupu z brašny, aj tak videl stopy v blate. Boli zreteľné.

„Čo si zistil?“ nakláňali sa mu bobor s kapybarou ponad plecia. Detektív sa vystrel a sťažka si vzdychol.

„Tak aby ste vedeli. Sú tu stopy bobrích nôh a stopy kapybary so štyrmi prstami na predných nohách a s tromi prstami na zadných, ale aj oveľa väčšie stopy. A tie sú medvedie.“

„No a čo!“ ozvalo sa z hĺbky lesa. „Chcel som chytiť rybu a zavadzala mi bobrova hrádza.“ Hlas patril medveďovi, ktorý všetko sledoval spoza stromu a dobre sa zabával. „Postaví si novú, veď neustále stavia hrádze!“ a zmizol v húštine.

Bobor previnilo sklonil hlavu a kapybara podišla k nemu.

„Tak to vidíš, bobor, nič zlé som nevykonala.“